

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 8. september 2013

Kirke dag: 15.s.e.Trin/A

Tekst: Matt 6,24-34

Salmer:

SK: 747 * 29 * 369 * 41 * 477 * 374

LL: 747 * 369 * 41 * 477 * 374

Hvis vi afgrænser vort billede af Gud til GT, så vil mange mennesker have den opfattelse, at Gud er retfærdighedens Gud. Retfærdighedens Gud forstået således, at Gud dømmes og straffer nådesløst enhver ondskab og ugudelighed. Gud kræver hævn for enhver synd mod Ham. Og det er også nemt det billede af Gud, vi får af hele optakten til beretningen om syndfloden og Noas ark. Formålet med dette var jo netop at fjerne og straffe ugudelighed og ondskab.

Dette billede af Gud bliver for mig nemt et billede af en Gud, der er meget langt væk, En fjern himmelgud, det for alt i verden gælder om at undgå at gøre vred. Hans vrede og retfærdighed frygtes.

To børn sad forleden dag i Juniorklubben og talte om, at den ene havde glemt at låse hoveddøren, da han gik hjemmefra. Det var jo ikke så smart. Den ene siger så: Det var godt, det var mor, der kom hjem først, hvad? Hvortil den anden svarer: ”Ja, men vi har også aftalt, at far ikke får det at vide.” Fars vrede frygtes. Og sådan en Gud bliver retfærdighedens og hævnens Gud nemt for mig, en Gud langt væk. En Gud, hvis vrede frygtes.

Distancen, mellem Gud og mig formindskes ved regnbuen, som vi hørte om, at Gud satte på himlen efter Noas ark. Regnbuen på himlen viser mig en Gud, der husker på sin pagt i kærlighed. Derved rykker Gud væsentlig tættere på; men Han rykker også ud af hævnens borg. Gud sidder ikke længere i sin himmelborg og hævner nådesløst uretfærdighed, ugudelighed og ondskab. For Guds reaktion på syndfloden er, at som Han gjorde med den, gør Han aldrig mere.

Måske er regnbuen først og fremmest for Guds egen skyld, for at minde Ham om at holde sin vrede og hævn tilbage. Måske skal Gud mindes om sin egen pagt, netop fordi ondskab og ugudelighed er for stor.

Regnbuen er for mig tegnet på Guds menneskelighed. Forstået således, at regnbuen viser mig, at Gud går ind i menneskeligheden. Gud går ind i sin egen menneskelighed i en erkendelse af, at hævnens retfærdighed ikke er vejen frem.

Skal mennesker tilbede Gud i en liflig duft, så er det ikke fortabelsen og forbandelsen, der får os til det; men frelsen. Frelsen er vejen frem og ud af ondskabens og ugudelighedens verden.

Den verden, vi overkommer så dårligt, når vi forsøger at tjene både Gud og Fanden. Den verden, vi både bekymrer os om og samtidig udnytter i begærets umættelige sult. Den verden, hvor vi måske har alt for travlt til at se spurvens ubekymrethed og blomstens kongedragt. Den verden, hvor pensionsopsparings bekymringer rækker dybere ned i pengepungen end Syrens flygtninge. Den verden, hvor der kan siges rigtig meget om bekymringerne og deres påvirkning og betydning for vore liv.

Men i dag vil jeg godt, at vi i Jesu ord også ser noget andet end blot ordene om bekymringer. Joh. Møllehave har sagt, at vi ved, hvad vi har trang til. Gud ved, hvad vi trænger til.

Gud ved – i sin menneskelighed. En af konfirmanderne satte mig egl. i gang med dette perspektiv af dagens tekst. Da vi gennemgik teksten i timen, sagde en konfirmand: ”Så er der da én, der holder af mig!”

Og det er et af de stærke budskaber i dagens evangelium, billedligt vist os i spurv og blomst – som regnbuen er et billede for Gud. Gud holder af! Gud holder af os! Der banker et faderhjerter i Gud Herren. Et frelserhjerter. Et menneskeligt hjerter, der dog er fri af bekymringens forbandelse, og hviler i Guds egen retfærdighed.

Gud holder af. Det hviler spurven og blomsten i. Hviler i sit nu med alle dets velsignelser til liv.

Vi har de samme betingelser, for Gud holder af. Vores opgave/frelse består i, at vi ser og lægger os til hvile i den omsorg og kærlighed. At vi ser Guds menneskelighed og Hans guddommelighed. Deri kan vi nemlig komme ud over menneskelighedens utilstrækkelighed og ind i almagtens frelsende mulighed.

Gud holder af og sørger for. Når det går galt, er det ikke fordi Gud glemmer; men fordi vi glemmer. Glemmer Gud og næsten. Glemmer sorgløshedens befrielse og fanges i bekymringernes forbandelse og fortabelse.

For en måneds tid siden havde vi bryllup (det var Leas bryllup). Jeg sad hjemme og skrev på prædikenen, dagen før eller dagen før igen, det husker jeg ikke lige. Og pludselig slog det mig, at

ude hos Leas forældre, var alle helt sikkert ved at miste pusten over alt det, der skulle nås her til sidst. Her sad jeg og var ved at miste pusten. Alle havde vi bekymringer om, om alt nu også blev godt nok. Jeg tillod mig at ringe til Leas forældre, blot for at sige til dem: ”Ved I hvad, der er det værste, der kan ske på lørdag?” ”Nej” var svaret. ”Det er, at de siger nej til hinanden. Alt andet gør ikke nær så meget, om det ikke er klart.” Og så ringede jeg af igen, for jeg skulle jo videre med min bryllupsprædiken.

Nogle gang er vi nød til at sige til os selv: Hvad er det værste, der kan ske, hvis jeg undlader eller venter til i morgen. Og det er sjældent, at det værste er, at jorden går under. Men vi kan risikere at bukke under for bekymringernes tyrani og forbandelse.

I kan ikke tjene Gud og Fanden, siger Jesus. Nej, for selv Fanden må nogle gange tjene Gud. Da Fanden troede, at Guds guddommelighed gik tabt med Hans menneskeligheds fornægtelse på korset, da tjente Fanden Guds sag. Guds menneskelighed sonede menneskes ugudelighed og ondskab. Gud lod sin guddommelige retfærdighed ramme sin egen menneskelighed. Gud huskede sin pagt: skal menneskets frelses, skal det ikke forbandes, men elskes; elskes langt mere end spurve og blomster.

Og det gør Gud så: Elsker, holder af og frelser. Det er Guds retfærdighed. Er det dét, vi sætter vor trang til, giver Han os, hvad vi trænger til.

I Gud banker et frelsende faderhjerter for menneskers daglige fornødenheder, ’det daglige brød’.

Evighedens guddommelige herlighed er på spil for mennesket, og det er den i dagliglivets trivialiteter. Det véd Gud i sin menneskelighed, og derfor viser Han os, hvordan Hans guddommelige retfærdighed og kærlighed rækker ind i vores menneskelighed, hvor det gør godt at vide, at der er en, der holder af. En, der husker, En, der frelser!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen